

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρρονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσια. — Γραφεῖον Διδού. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 89.

15 Ἰουλίου 1884

ΝΥΜΦΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

(Διήγημα. Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ P. Mercieux.)

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Δ.

— Πόσον εἶμαι, κόρη μου, εὐτυχῆς ὅτι σὰς βλέπω! Ἄλλὰ διατί νὰ μὴ μοῦ ἀναγγεῖλετε πότε ἀκριβῶς θὰ ἤρχεσθε; Ὁ υἱός μου ἐπερίμεγε τὴν ἀφίξιν τοῦ ταχυδρομείου, πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Κογκαρνώ, ὅθεν ἐπιστρέφει τὸ βράδυ. Θὰ καταληπθῇ. Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ μείνετε ὀλίγας ἡμέρας μαζί μας.

— Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, κυρία, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε καὶ δὲν σὰς στενοχωροῦμεν.

— Νὰ μὲ στενοχωρήσετε, ἐνῶ μοῦ προξενεῖτε ἀληθινὴν χαρὰν! Νὰ συγχωρήσετε μόνον, σὰς παρακαλῶ, τὴν ἀπλότητα τῆς ὑποδοχῆς καὶ νὰ εὐχαριστηθῆτε εἰς ὅ,τι ἔχει νὰ προσφέρῃ ὁ τόπος μας, ὅστις δὲν ἔχει συνειθίσει εἰς παρισινὰς ἐπιπέσεις.

— Ὁ τόπος σας, κυρία μου, εἶνε μαγευτικός, καὶ τὸν ἐθαυμάσαμεν ἀδιάκοπως καθ' ὅλον τὸν δρόμον. Ὅταν μείνη κανεὶς πολλὸν καιρὸν εἰς Παρισίους ἢ τὰ περίχωρα, εἶνε ἀληθῆς ἑορτὴ ν' ἀναπνῆ τὸν καθαρὸν αὐτὸν καὶ ζωογόνον ἀέρα.

— Παππάκη, ὁ ἀμαξῆς ζητεῖ διαταγὰς. Δὲν τοῦ λέγετε πότε νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πάρῃ;

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, χαριστέ μας κάτι περισσότερον παρὰ μίαν ἡμέραν. Ὁ υἱός μου θὰ ἦτο ἀπαρηγόρητος νὰ χάσῃ τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἐδῶ διαμανθῆς σας. Ἡ ἀγαπητὴ μου κόρη, τὴν ὅποιαν ἤμην βεβαία ὅτι δὲν παρεκάλουν εἰς μάτην, μ' ἔδωκεν ἐλπίδας ὅτι θὰ προστατεύσετε τὸν Ἀλαίν. Θὰ ἤμην τόσοσιν εὐτυχῆς ἂν καὶ μόνος σας ἐλαμβάνετε τὴν βεβαιότητα, ὅτι εἶνε ἄξιος τῆς προστασίας σας. Ἐπειτα, εἶμαι τόσοσιν εὐχαριστημένη ὅτι ἔχω ἐδῶ τὴν χαριτωμένην αὐτὴν Μαρκέλλαν ἀφῆσάτε με νὰ τὴν ἀπολαύσω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου! Πεισθῆτε ὅτι δὲν μᾶς διδέτε κανὲν βάρος, καὶ μὴ μοῦ στερήσετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ περιποιηθῶ — διὰ τελευταίαν φοράν — τόσοσιν καλοὺς φίλους εἰς τὸ ἀγαπητόν μου κτήμα. Στείλατε ὀπίσω τὴν ἀμαξάν σας, καὶ ὅταν μᾶς βαρυνθῆτε, ἀναλαβάνω τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ σὰς κρατήσω περισσότερον, καὶ νὰ σὰς προμηθεύσω ἀμαξάν, ἢ ὅποια νὰ σὰς ὑπάγῃ ὅπου θέλετε. Δέχεσθε;

— Βὺχαρίστας, κυρία μου. Δὲν ἤμπορῶ ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν εὐγενῆ σας ἐπιμονήν, οὔτε εἰς τὸ βλέμμα τῆς Μαρκέλλας. Παραδίδομαι εἰς τὰς χεῖράς σας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ κ. Δεσκλοβέλ περιήγαγε τοὺς ξένους τῆς εἰς τὸν πύργον. Πανταχοῦ ἐπιπλαπαλαιά, καθαρὸν καὶ ἀμιγῆ φερόγοντα τὸν βρετανικὸν τύπον κυλικίων πλήρες λαμπρῶν ἀργιλλοπλάστων πινακίων, σκευοθῆκαι μεγάλαι, κιβώτια ἐκ ξύλου γλυπτοῦ. Ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς κυρίας Δεσκλοβέλ ὑπῆρχε μάλιστα καὶ κλίνη κλειστὴ μετὰ τῶν συρτῶν θυραφύλλων τῆς καὶ τοῦ μικροῦ πρὸ αὐτῆς σκάμνου, χρησίμου εἰς ἀνάβασιν. Ἡ κλίνη αὐτὴ, μὲ τὰς ἀφελεῖς τῆς γλυφῆς καὶ τὰ διάτρητα κοσμήματά της, ἐφάνη τόσοσιν ὡραία εἰς τὴν Μαρκέλλαν, ὥστε ἐδήλωσεν εἰς τὸν πατέρα τῆς ὅτι ἤθελε νὰ πάρῃ μαζί της μίαν τοιαύτην εἰς Παρισίους.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ κ. Δεσκλοβέλ. Ἡ κλίνη αὐτὴ ἔχει πολλὴν πρωτοτυπίαν ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἐσυνείθισε κανεὶς ἀπὸ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν, διὰ νὰ κοιμᾶται ἐντὸς αὐτῆς χωρὶς νὰ στενοχωρῆται. Οἱ χορικοί μας χώνονται ἐντὸς καὶ κλείουσι καὶ τὰς θύρας φαντάζεσθε δὲ τί ἀέρα ἀναπνέουν ἐντὸς δωματίου, ὅπου κυλίουται ἐπὶ σωροῦ κοπρίας μικρὰ παιδία, ὄρνιθες καὶ χοῖροι ἀνάμικτοι. Τὸ κατ' ἐμέ, τὴν ἔχω χάριν τοῦ σχήματος, ἀλλ' οὐδέποτε κοιμῶμαι εἰς αὐτήν.

— Ἀδιάφορον ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω μίαν. Ἄλλὰ, πατέρα, παρατηρεῖς κάτι τι περιέργον; Ἡ πρόσοφίς αὐτῆς τῆς κλίνης δὲν ὁμοιάζει τρομερὰ μὲ τὰς ἀνατολικὰς μουσαρᾶβιας;

— Ἐχεις δίκαιον, κόρη μου, κ' ἐγὼ τὸ παρετήρησα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κ. Δεσκλοβέλ ἤνοιξεν ἐν παράθυρον, καὶ οἱ ξένοι αὐτῆς ἔβαλον κραυγὴν θαυμασμοῦ. Ὁ πύργος, ὠκοδομημένος ἐφ' ὑψηλοῦ, εἶχε θαυμασίαν πρὸς τὴν θάλασσαν θέαν, ἐφ' ἧς ἐσπινθηροβόλουν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Δεξιᾶ ὁ ὠραῖος ὄρκος τοῦ Φορέστο εἰς τὸ βάθος αἰ νησοῖ Γλενάν ἀριστερᾶ τὸ Κογκαρνώ, κ' ἐμπρός θαυμάσια δάση, κατῆγοντα μέχρι τοῦ αἰγιαλοῦ.

— Ἀχ! τί ὡραία! ἀγαπητὴ μου κυρία! ἐφώνησεν ἡ Μαρκέλλα, πῶς σὰς λυποῦμαι, ὅτι ἀναγκάζεσθε ν' ἀφήσετε . . .

Ἄλλὰ διεκόπη, βλέπουσα τοὺς ὀφθαλμούς της κ. Δεσκλοβέλ πληρουμένους δακρῶν· ἤσθάνθη δὲ καὶ αὐτὴ ὀγκουμένην τὴν καρδίαν της καὶ περιεπτύχθη τὴν γηραιάν της φίλην, ἥτις ἤσπασθη αὐτὴν τρυφερῶς.

— Πῶς ἐντρέπομαι, κύριε, ὅτι ἀπεκάλυψα ἐνώπιόν σας τὴν ἀδυναμίαν μου. Ἄλλ' ἐγὼ καὶ ὁ υἱός μου καταβάλλομεν τόσον κόπον νὰ κρῆψωμεν τὰ δάκρυά μας, ὥστε ἐνίοτε, ὅταν αὐτὸς λείπη, λησμονοῦμαι καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μου.

— Ἀφοῦ εἰς ἀπερίσκεπτος λόγος της Μαρκέλλης μᾶς ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κάμετέ μου τὴν χάριν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε καὶ νὰ μὲ καταστήσετε ἐνήμερον τῶν πραγμάτων. Ἡξυῦρετε ὅτι αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις εἶνε ἔργον μου· ἴσως δυνηθῶ νὰ σᾶς δώσω καμμίαν καλὴν συμβουλὴν.

— Δυστυχῶς, κύριέ μου, τὰ πράγματα εἶνε πολὺ ἀπλᾶ. Εἶχα ἐπὶ δεκαετίαν ὅλην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἕνα οὕτως εἰπεῖν ἐπιστάτην, ὅστις εἰσέπραττε τὰ μισθώματα, ἐπεστάτει εἰς τὴν ὑλοτομίαν, ἐνήργει τὴν ἐκχέρωσιν τῶν ἀκαλλιεργητῶν γαιῶν, καὶ ἐν γένει διηύθυνε τὴν κάρπωσιν τοῦ κτήματος, ἀπὸ κοινῶ με τὸν υἱόν μου καὶ μόνος ὡσάκις ἔλειπεν ὁ Ἀλαῖν. Εἶχαμεν καὶ οἱ δύο μεγάλην εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην. Πρὸ ἐνὸς μηνός, ἐνῶ εἴμεθα εἰς τὰ Πυρηναιᾶ, παρεβίασεν ἀπλοῦστατα τὸ κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκλειε τὰ χρήματα καὶ τὰ χρεώγραφα μου καὶ μοῦ ἔκαλψεν ἀξίας πεντακοσίων περίπου χιλιάδων φράγκων· ἔπειτα ἔφυγε. Δὲν κατωρθώσαμεν νὰ παρακολουθίσωμεν τὰ ἴχνη του εἰμὴ μόνον μέχρι Βροῦττης, ὅπου ἴσως ἐπεβιάσθη. Θ' ἀνευρεθῆ ποτε ἄρά γε, καὶ θὰ ἔχη τὸ ποσὸν εἰς χεῖράς του; Δὲν τὸ πιστεύω. Δὲν μοῦ μένει λοιπὸν ἄλλο παρ' αὐτὸ τὸ κτήμα, ὅπου θὰ μᾶς ἦτο δυνατόν νὰ ζήσωμεν μετρίως, ἐγὼ καὶ ὁ Ἀλαῖν, ὅστις ἀγαπᾷ πολὺ τὴν γεωργίαν, καὶ τὸ ἐπιθυμεῖ. Ἄλλ' ἐγὼ ἔχω διὰ τὸν υἱόν μου περισσοτέρως αὐτοῦ φιλοδοξίαν, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσῃ τὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς καταδικάζει ἡ καταστροφὴ μας. Ἀφοῦ ἔζησεν ἐδῶ ἀνέτως, εὐεργετῶν τοὺς περὶ αὐτόν, θὰ μ' ἐλύπει πολὺ νὰ τὸν ἴδω γινόμενον ἀληθῆ γεωργὸν καὶ ὑποχρεωμένον νὰ στερηθῆται, χάριν οικονομίας, τὴν πολυτέλειαν της εὐεργεσίας.

— Ἄν σᾶς εἶπω ὅτι ὁ υἱός μου εἶνε ὠραῖος, καλός, γενναῖος καὶ μὲ πολλὴν νοημοσύνην, θὰ μετὰ δίδαστε βεβαίως διὰ τὰς μητρικὰς μου ὑπερβολάς. Προτιμῶ νὰ τὸν ἴδῃτε καὶ νὰ ὀμιλήσετε μαζί του. Νομίζω ὅτι τὸν ἔκαμα ἄνδρα, καὶ θὰ ἦτο ἀληθῶς λυπηρὰ διάλυσις τῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα τρέφω ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη, νὰ μείνῃ ζῶν ἐδῶ ζωὴν ἐντελῶς φυτικὴν, ἀντὶ ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν της περιουσίας τὴν ὁποίαν εἰς ἄθλιος μᾶς ἔκλειψεν. Εἶνε μόλις εἰκοσιῆξ ἔτων· ἔχει καιρὸν ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ νέαν ζωὴν, ὅταν μάλιστ' ἔχη

ὑποστήριξιν ὡς ἡ ἰδιότης σας. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ, μέχρις οὐ εὐρῶ ἀγοραστήν διὰ τὸ κτήμα. Ἐπειτα θὰ ὑπάγω νὰ κατοικήσω με τὸν υἱόν μου.

— Δὲν θὰ στενωχωρηθῆτε εἰς μικρὸν παρισινὸν οἶκημα, ἀνεφώνησεν ἡ Μαρκέλλα, ἀφοῦ ἐξήσατε τόσον καιρὸν εἰς αὐτὸν τὸν ὠραῖον τόπον;

— Με τὸν Ἀλαῖν, ἀγάπη μου, θὰ ἦμαι παντοῦ εὐτυχής, ἀφοῦ 25 τόρα ἔτη δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν ἢ ζωὴ μου παρὰ τὴν εὐτυχίαν του. Εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κ. Δαρλεμών μ' ἔννοεῖ.

— Πληρέστατα, κυρία μου· ἔπειτα, δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀφοσιώσεις μας εἶνε οὐχ ἥττον ἐγωϊστικαὶ ἀφοῦ μᾶς κάμνουν ἡμᾶς εὐτυχεῖς;

Μετὰ μεσημβρίαν διέτρεξαν τὸ κτήμα, ὅπερ ἦτο ἀληθῶς ὠραῖον. Ἡ Μαρκέλλα κατενθουσιάσθη ἐκ πάντων, ἰδίως δὲ ἐκ τῆς θεᾶς τῶν χέρσων γαιῶν, ἃς τὰ ἰώδη καὶ κίτρινα ἄγρια ἄνθη μετεμόρφουν εἰς εὐχρουν ἀρμονικὸν τάπητα. Ἡ κ. Δεσκλοβέλ ἐγέλασε πρὸς τὸν ἐνθουσιασμὸν της νεανίδος καὶ τῆ ἐξήγησεν ὅτι κατ' ἔτος ἐξεχερσοῦτο μέρος τῶν γαιῶν ἐκείνων, διότι φιλοδοξία τοῦ ἰδιοκτήτου ἦτο νὰ τὰς κατακτήσῃ πάσας.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε φοβερόν! ἀνέκραξεν ἡ Μαρκέλλα. Νομίζετε, ἐν συνειδήσει, ὅτι ὠραίζετε τὴν ἰδιοκτησίαν σας, ὅταν σπειρετε σίτον ὅπου φύονται τὸρα τὰ χαριτωμένα αὐτὰ μικρὰ ἄνθη;

— Ἄν ἦσθε γαιοκτήμων, ἀγαπητῆ μου φίλη, θὰ ἐσκέπτεσθε ἀλλέως.

— Θὰ ἦτο περὶ ἑρρον. Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὴν Βιλλ-Δαβραὶ κατέστρεψα ὅλον μας τὸν λαχανόκηπον. Δὲν ἐπιτρέπω εἰς τὸν κηπουρὸν εἰμὴ καρποφόρα δένδρα καὶ ἄνθη. Συμφωνῶ, ὅτι τὰ ἴα καὶ τὰ χαμαικέρασα, τὰ ρόδα καὶ τὰ γαρόφαλλα δὲν χρησιμεύουν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀλλ' εἶνε τόσον εὐμορφα, καὶ μυρίζουν τόσον ὠραία. Τὸ ἀστεῖον δὲ εἶνε, ὅτι ἀφοῦ ἐφιλονεύησαν μαζί μου κ' ἐθύμωσαν κατ' ἀρχάς, ἀνεγνώρισαν ἔπειτα ὅτι τοὺς ἔκαμα καὶ οικονομίαν, διότι τὰ λαχανικά της ἀγορᾶς εἶνε πολὺ εὐθηνότερα παρ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καλλιεργεῖ κανεὶς εἰς τὸν κηπὸν του. Φαντάζεσθε πόσον ἐθριάμβευσα.

Ἐνῶ δ' οὕτως ὀμίλει, ἔδρεψεν ἡ Μαρκέλλα μεγάλην δέσμην ἀγρίων ἀνθῶν καὶ χόρτων ποικιλοχρῶμων, ἅτινα ἐπιστρέψασα οἶκαδὲ, ἀπέθηκεν ἐν τῷ προθαλάμῳ. Εἶτα δὲ, ἀποβαλοῦσα τὸν πῖλόν της καὶ εὐτρεπίσασα μικρὸν τὴν κόμην της, ἐξήτησε παρὰ της κ. Δεσκλοβέλ μίαν μαγειρικὴν ποδιάν καὶ μίαν μεγάλην φαλίδα, καὶ ἤρχισε διασκευάζουσα τὴν συγκομιδὴν της διὰ τὰ δύο ἀνθοδοχεῖα, ἅτινα ἔκειντο ἐπὶ της ἐστίας της αἰθούσης.

Ὁ κ. Δαρλεμών ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἡ δὲ κ. Δεσκλοβέλ μετέβη νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἡ Μαρκέλλα ἦτο μόνη ἐν τῷ προθαλάμῳ, ἀσχολουμένη εἰς διασκευὴν τῶν ἀγροτικῶν της ἀνθοδοσμῶν, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῆ

ἀποτόμως, καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἄλαιν Δεσκλοθέλ. Ἐμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἐκπληκτος ἐνώπιον τῆς ὀραίας ἐκείνης ἀγνώστου, ἣν περιέβαλλε μαγευτικὴ ποδιά· εἶτα, βλέπων αὐτὴν μειδιῶσαν, ἐμειδίασε καὶ αὐτός, καὶ προσκλίνας εἶπεν:

— Ἡ δεσποινὴς Δαρλεμῶν, ὑποθέτω;

— Αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, κύριε, ὑπὸ τὸ σχῆμα ἀνοηπώλιδος.

Ε΄.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κῶδων συνήγαγε τοὺς τέσσαρας δαιτυμόνας εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἡ Μαρκέλλα εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν ὀδοπορικὴν τῆς ἐνδυμασίαν διὰ μαλλίνης ἐσθῆτος, χρώματος κυανοτέφρου λίαν ἀνοικτοῦ, ἥτις ἤρμοζεν εἰς αὐτὴν θαυμασίως. Μικρὰ δέσμη γερανίων ἐμπεπηγμένη εἰς τοὺς μελανούς τῆς βοστρύχους, ἀνεδεικνυεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἀνεπίδεικτον ἐκείνην ἐνδυμασίαν, ἥτις καίτοι ἐφαίνετο πρόσφορος εἰς ξανθὴν, συνεθιβάζετο οὐχ ἤττον ἐξαιρέτα πρὸς τὴν ἀμαυρὰν χροιάν τῆς νεάνιδος.

Ὁ κ. Δαρλεμῶν καὶ ὁ υἱὸς τοῦ οἴκου ἐφαίνοντο συνεννοούμενοι ἐξίκετα, ἡ δὲ Μαρκέλλα διανοεῖτο ὅτι εὐτυχὴς ἦτο ἡ ἐμπνευσίς τῆς νὰ φέρῃ τὸν πατέρα τῆς εἰς τὴν Βρετάνην.

Ἡ ἑσπέρα παρήλθεν ἡρεμος. Ἡ Μαρκέλλα ἐμουσούργησε κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ συνδιελέχθη μετὰ τῆς κ. Δεσκλοθέλ, ἐνῶ ὁ κ. Δαρλεμῶν καπνίζων καὶ ἀλλόφρων τὸ φαινόμενον, ὑπέβαλλε τὸν Ἄλαιν εἰς ἀληθεῖς ἐξετάσεις. Εἰς τὰς ἑνδεκά ἀνέβησαν πάντες νὰ κατακλιθῶσιν. Ἡ νεάνις εἰσῆλθε τότε εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πατρὸς τῆς, ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ ἴδῃ ἂν εἶχε πλησίον του ὅ,τι ἐχρειάζετο.

— Λοιπὸν, παπάκη;

— Ἀληθῶς, κόρη μου, σὲ προστατεύει ἡ καλὴ σου μοῖρα. Ὅ,τι ἐπιθυμήσῃς, βλέπω, πραγματοποιεῖται. Ὁ νέος μ' ἀρέσει ἐντελῶς καὶ τὸ κτῆμα μὲ φαίνεται ὅτι ἡμπορεῖ νὰ μοῦ κάμῃ.

Ἡ Μαρκέλλα συνεκρότησε τὰς χεῖρας καὶ ἀνεκίρτησεν ὡς παιδίον.

— Τὴν γνωρίζω ἐγὼ αὐτὴν τὴν καλὴν μου μοῖραν. Ἐχει ψαρὰ γένεια καὶ ψαρὰ μαλλιά, καὶ τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας. Ὁ κ. Ἄλαιν λοιπὸν; . . .

— Ὁ κ. Ἄλαιν μοῦ φαίνεται νέος σοβαρός, πολὺ νοήμων, καὶ πλήρης εὐγενῶν αἰσθημάτων. Ἵως κάπως πολὺ υπερήφανος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὲ δυσαρεστεῖ. Συναινεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον τοῦ μόνου διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴν μητέρα του εἰς τὰ περὶ μέλλοντος σχέδιά τῆς. Μένει νὰ ἰδῶ τώρα, εἰς Παρισίους, ἂν ἔχῃ ὅ,τι λέγομεν ἡμεῖς χρηματιστικὸν πνεῦμα. Θέλησιν νὰ ἐργασθῇ ἔχει βεβαίως, ἐκτὸς δὲ τούτου, χάρις εἰς τὰς πολλὰς του περιηγήσεις, κατέχει ποσὸν ποικίλων γνώσεων πολὺ σπάνιον εἰς ἀρχάριον.

— Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι! Καὶ διὰ τὸ κτῆμα,

παπάκη, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ ὁμιλήσω τῆς κ. Δεσκλοθέλ;

— Ὅχι, ὄχι! Δὲν θέλω νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ἐπιβάλλει ὑποχωρήσεις ἀπέναντι τοῦ προστάτου τοῦ υἱοῦ τῆς. Τὴν ὑπόθεσιν θὰ διαπραγματευθῇ ὁ συμβολαιογράφος μου μετὰ τὸν συμβολαιογράφον τῆς, χωρὶς τὸ κατ' ἀρχὰς νὰ γείνη λόγος περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀγοραστοῦ.

— Ἐχεις δίκαιον, πάντοτε δίκαιον, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴν εἰπῶ λέξιν, ὅσον καὶ ἂν στενοχωρηθῶ.

Ἡ Μαρκέλλα κατεκλίθη εὐθυμοτάτη. Τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη λίαν πρῶί, κ' ἔδραμεν εἰς τὴν ἐπαυλιν τῶν χωρικῶν, ὅπου τὴν προτεραίαν εἶχεν ἰδεῖ στίφος ὄλον μικρῶν παιδιῶν. Ἐδυσκολεύθη πολὺ νὰ συνεννοηθῇ πρὸς τοὺς μικροὺς ἐκείνους βρετανούς, ὅτινες ἐγάλουν ἰδίαν διάλεκτον· ἀλλ' ὁ πρωτότοκος εὐθύως τῆς οἰκογενείας, δεκαετῆς παῖς μανθάνων τὴν γαλλικὴν ἐν τῷ σχολεῖω, κατάρθρωσε νὰ τῇ χρησιμεύσῃ ὡς διερμηνεύς. Ὅτε δὲ οὗτος ἐξήγησεν εἰς τὰ μικρὰ, ὅτι ἡ κυρία ἤθελε νὰ τοὺς δώσῃ πεντάρας, ἔσπευσαν ὅλοι νὰ προσδράμωσιν. Ἡ Μαρκέλλα διένειμεν εἰς αὐτοὺς ἀργυρὰ ἡμίφραγκα, ὧν εἶχε πάντοτε πληθεῖς τὸ θυλάκιόν τῆς, κ' ἐπανῆλθεν οἴκαδε κατ' ἣν στιγμὴν ὁ πατὴρ τῆς ἀπήρηχτο μετὰ τοῦ Ἄλαιν εἰς μακρὸν περίπατον.

— Μᾶς ἀφίνετε λοιπὸν! εἶπεν ἐρασιμῶς χολουμένη.

— Θὰ ἐπιστρέψωμεν, κόρη μου, εἰς τὸ πρόγευμα· καὶ ἀπεφασίσαμεν πρὸ μικροῦ μετὰ τὴν κυρίαν Δεσκλοθέλ, ἡ ὁποῖα σὲ ζητεῖ παντοῦ, νὰ ὑπάγωμεν μετ' ὀλίγον εἰς ἓν χωρίον, ὅπου εἶνε προσκύνημα καὶ ὅπου θὰ χορτάσῃς ἐνδυμασίας τοῦ τόπου.

Ἡ Μαρκέλλα, ἥτις προσκύνημα δὲν ἐγνώριζεν ἄλλο ἢ τὸ προσκύνημα τοῦ Πλοερμέλ⁽¹⁾, ὅπερ εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Κωμικοῦ Μελοδράματος, κατενθουσιάσθη ἐκ τῆς προσδοκίας καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τῆς κ. Δεσκλοθέλ, ἥτις ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν διασκεδάσῃ, τῇ ἐπρότεινε νὰ μεταβῶσιν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν περιχώρων, ἵνα ἴδωσι μὴ ὑπῆρχε παλαιὰ τῆς κλίνης πρὸς ἀγοράν.

Τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος εὐρέθησαν πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένοι, καὶ ἡ Μαρκέλλα ἤρξατο ἀρηγομένη τί ἔκαμε τὴν πρωτάν.

— Παπάκη, ἐλπίζω δὲν θὰ μὲ μαλώσῃς. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου ἔκαμα τρέλλας. Ἡγόρασα ἔπιπλα.

— Ἐπιπλα;

— Μίαν κλίνην, μίαν σκευοθήκην καὶ τρία κιβώτια.

— Θεέ μου! καὶ τί θὰ τὰ κάμωμεν ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα;

— Θὰ τὰ στείλωμεν εἰς Παρισίους. Ὅταν φθάσουν, θὰ ἰδῆς τί θὰ τὰ κάμω.

(1) Pardon de Ploërmel, μελοδράμα τοῦ Μάγερбер, παρασταθὲν τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις τῇ 4 Ἀπριλίου 1859.

— 'Αλλ' ἄς ἀφήσωμεν τώρα τὰ ἐπιπλα καὶ ἄς ὀμιλήσωμεν ὀλίγον διὰ τὸ προσκύνημα. Τί εὐμορφα πράγματα θὰ ἴδουμέν ἐκεῖ;

— Μὴ φαντάζεσθε μεγάλα πράγματα, ἀγάπη μου, εἶπεν ἡ κ. Δεσκλοβέλ, διότι θὰ εὐρεθῆτε ἀπατημένη. Θὰ ἴδῃτε μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν, ἀρκετὰ εὐμορφα κτισμένην, τῆς ὁποίας θὰ σὰς ἀρέσῃ τὸ κωδωνοστάσιον, ἀλλὰ τῆς ὁποίας οἱ ἐσωτερικοὶ ἀσβεστωμένοι τοῖχοι δὲν ἔχουν τίποτε περιέργον. Ἡ λίτανεία, ἀρκετὰ περιέργος διὰ τὰς ἐνδυμασίας τοῦ πλήθους, θὰ περιέλθῃ με ψαλμωδίας τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ χωρίον· τριγύρω δὲ θὰ ἴδῃτε πραγματευτάς, οἱ ὅποιοι πωλοῦν κομβολόγια, νομισματόσημα, καρφίδας μεγάλας διὰ τοὺς κεφαλοδέσμους καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀντικείμενα χωρὶς ἀξίαν. Ἐκτὸς αὐτῶν πρόχειρα οἰνοπωλεῖα ὅσα θέλετε.

— Οἱ Βρετανοὶ λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ κ. Δαρλεμών, εἶνε, φαίνεται; . . .

— Φοβερὰ μέθυσοι, κύριέ μου. Τὸ προσκύνημα δὲν εἶνε διὰ τοὺς ἄνδρας ἄλλο τίποτε εἰμὴ πρόφασις νὰ πίνουν ὅλην τὴν ἡμέραν. Δι' αὐτὸ ὁσάκις τὸ χωρίον εἶνε ἀρκετὰ πλούσιον ὥστε νὰ πληρώσῃ καὶ μουσικὴν, ὁ χορὸς γίνεται πάντοτε τὴν ἐπαύριον. Τὴν πρώτην ἑσπέραν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας δὲν εἰμπορεῖ νὰ σταθῇ ὄρθιος, καὶ αἱ γυναῖκες θὰ ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ χορεύουν μεταξὺ τῶν.

— Ἀθλῶς δὲ τὸ προσκύνημα ἦτο ὅποῖον τὸ περιέγραψεν ἡ κ. Δεσκλοβέλ, ἡ δὲ Μαρκέλλα κατελυπήθη τὴν ἑσπέραν, ὅτ' ἐπέστρεφεν οἴκαδ, τοὺς μεθύοντας ἄνδρας, οἵτινες ἐστηρίζοντο ἐκατέρωθεν ἐπὶ μιᾶς γυναικός, ἵνα μὴ πέσωσι, καὶ μετὰ τρόμου ἀνελογίζετο ποία ἀνέμενε τὴν ἐπαύριον τύχη τὰ ταλαίπωρα ἐκεῖνα γυναικεῖα πλάσματα. Ἀλλ' ἡ κ. Δεσκλοβέλ τὴν καθυσύχασε, βεβαιούσα, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐν Βρετάνῃ ἔχουσιν ἰκανῶς ἀνδρικὴν τὴν χεῖρα, καὶ δὲν εἶνε συνήθως αὐτὰ αἰμάλλον δερδόμενα.

Ἡ Μαρκέλλα καὶ ὁ πατὴρ τῆς εὐχαρίστως θὰ παρέτεινον τὴν ἐν Κερμέσ διαμονήν των. Ἀλλὰ μ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τῶν φίλων των, ἐφοβήθησαν μὴ κατάστῶσιν ὀχληροὶ καὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπαύριον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὁδοὶ πόροι ἐπεθύμουν νὰ περιηγηθῶσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὸ Φινιστέριον, πρὶν ἢ ἐπιστρέψωσιν εἰς Παρισίους, ὠρίσθη μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ ἀφίξις τοῦ Ἀλαίν. Ἀπεχωρίσθησαν πάντες κατευχαριστημένοι, ὁ δὲ κ. Δαρλεμών ἐξεφράσθη πρὸς τὴν κ. Δεσκλοβέλ πόσον ἐξετίμα τὸν υἱὸν τῆς.

Ἡ Μαρκέλλα ἠκτινοβόλει ἐξ εὐχαριστήσεως. Κατώρθωσε δὲ νὰ πείσῃ τὸν πατέρα τῆς νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος, πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ τοιουτοτρόπως ὁ συμβολαιογράφος του ἐπεφορτίσθη νὰ συνηγορήσῃ περὶ τούτου μετὰ τοῦ ἐν Κογκαρνὸ συναδέλφου του.

Ἡ Μαρκέλλα καὶ ὁ πατὴρ τῆς εὐχαρίστως θὰ παρέτεινον τὴν ἐν Κερμέσ διαμονήν των. Ἀλλὰ μ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τῶν φίλων των, ἐφοβήθησαν μὴ κατάστῶσιν ὀχληροὶ καὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπαύριον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὁδοὶ πόροι ἐπεθύμουν νὰ περιηγηθῶσιν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα τὸ Φινιστέριον, πρὶν ἢ ἐπιστρέψωσιν εἰς Παρισίους, ὠρίσθη μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ ἀφίξις τοῦ Ἀλαίν. Ἀπεχωρίσθησαν πάντες κατευχαριστημένοι, ὁ δὲ κ. Δαρλεμών ἐξεφράσθη πρὸς τὴν κ. Δεσκλοβέλ πόσον ἐξετίμα τὸν υἱὸν τῆς.

« Ἀγαπητὴ μου φίλη, »
« Ἡ ἐπίσκεψίς σας ἦτο τυχερὰ δι' ἡμᾶς ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Φαντασθῆτε ὅτι εὐρέθη ἀγοραστής διὰ τὸ Κερμάς. Ποίος εἶνε; Δὲν ἤξεύρω τίποτε. Ὁ συμβολαιογράφος τῶν Παρισίων ἔγραψεν εἰς τὸν ἰδικὸν μας, ὅτι εἰς τῶν πλουσίων του πελατῶν, ὅστις τώρα ταξειδεύει, τὸν ἐπεφόρτισε νὰ τοποθετήσῃ εἰς γαίαις σπουδαῖον κεφάλαιον. Μαθὼν ὅτι τὸ Κερμάς πωλεῖται, ἐρωτᾷ τὴν τιμὴν του. Ὁ συμβολαιογράφος μου τοῦ ἀπεκρίθη τριαχοσίας χιλιάδας φράγκων, ὅσον ἐξετιμήθη τὸ κτήμα, καὶ περιμένομεν τὴν ἀπάντησιν ἂν ἡ πώλησις πραγματοποιηθῇ, γνωρίζω ἔκ προοιμίον, ὅτι θὰ ἦνε μεγάλη δι' ἐμὲ ὀδύνη· ἀλλὰ θὰ ἦνε συγχρόνως καὶ τὸ μέσον νὰ ζήσω πλησίον τοῦ υἱοῦ μου ἐν Παρισίους. Ὡστε δισταγμὸς δὲν χωρεῖ. Πόσον τὰ αἰσθήματα μεταβάλλονται μετὰ τὰ ἔτη καὶ μετὰ τὰς περιστάσεις! Κατήντησα νὰ ἐπιθυμῶ αὐτὴν τὴν πώλησιν, ἥτις ἄλλοτε θὰ μ' ἐφαίνετο ἀληθῆς συμφορά. »

« Ἀλλ' ἀρκοῦν τὰ περὶ ἐμοῦ. Σεῖς, ἀγαπητὴ μου μικρὰ, τί ἐκάματε ἀφ' ὅτου μᾶς ἀφήσατε; Ἠκολουθήσατε τὸ ἄρομολόγιον τὸ ὅποιον σὰς ἐχάραξαμεν; ἀφοῦ εἶδετε τὴν φαιδρὰν ὄψιν τοῦ τόπου μας, ἐξετιμήσατε τὸ τραχὺ καὶ ἄγριον μεγαλεῖόν του; Περιμένω τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν, τὴν ὁποίαν με ὑπεσχέθητε. »

« Ὁ υἱός μου, τὸν ὅποιον θὰ ἴδῃτε μετὰ μίαν ἐβδομάδα, μ' ἐπεφορτίζει νὰ προσφέρω εἰς ὑμᾶς καὶ τὸν κ. Δαρλεμών τὰ σεβάσματά του. Ἐγὼ, ἀγαπητὴ μου Μαρκέλλα, σὰς ἐναγκαλιζόμεαι τρυφερά. »

Ἡ Μαρκέλλα ἔδραμεν εὐθὺς πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

— Παπάκη, διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Ὅλα πηγαινὺν λαμπρά. Ἡ κ. Δεσκλοβέλ δὲν ὑποθέτει τίποτε. Θὰ τῆς δεῖξω κ' ἐγὼ, εἰς τὴν ἀπάντησίν μου, ἀκόμη περισσοτέραν ἐκπληξίν.

Τὴν ἐπιούσαν ἐβδομάδα ἀπέβη ἐν Παρισίους ὁ Ἀλαίν Δεσκλοβέλ, ὁ δὲ κ. Δαρλεμών τὸν ἔφερον εὐθὺς νὰ γευματίσῃ ἐν Βίλλ-Δαβραί, ὅπου δὲν εὐρεν ἄλλο ἀγνωστον πρόσωπον πλὴν τῆς παιδαγωγοῦ.

Διηγῆθη δὲ γελῶν, ὅτι ἡ πώλησις τοῦ κτήματός των ἦτο τὸ παραδοξότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Οἱ συμβολαιογράφοι εἶνε σύμφωνοι, τὸ πωλητήριον μέλλει ἐντὸς ἁλίγου νὰ ὑπογραφῆ, καὶ δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη ποῖος θὰ τὸ ὑπογράψῃ.

— Πῶς αὐτό; ἀνέκραξεν ἡ Μαρκέλλα.

— Ὁ συμβολαιογράφος τῶν Παρισίων ἐνεργεῖ ἐξ ὀνόματος ἐνός πελάτου του, ὅστις τοῦ ἔδωκε πληρεξουσιότητα. Ὁ πελάτης του δέχεται ὄλους τοὺς ὅρους μας, ὁ πελάτης του θὰ ὑπογράψῃ, ἀλλὰ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ πελάτης; Ὁ συμβολαιογράφος δὲν εἶπεν ἀκόμη τὸ ὄνομά του.

— Καὶ διαπραγματεύεσθε λοιπὸν με ἄγνωστον; Δὲν δυσπιστεῖτε;

— Εἰς τί νὰ δυσπιστήσω, δεσποίνις; Ὅταν ἔχη τις ἀπέναντί του δύο πρόσωπα τὸσον σοβιρὰ, ὅσον δύο συμβολαιογράφοι, εἰμπορεῖ, με φαίνεται, νὰ κοιμᾶται ἡσυχος.

— Καὶ ἂν ἦνε ἐξαφνα παγίς αὐτοῦ τοῦ κυρίου, καὶ τὰ τάλληρα τῶν σάκκων του μεταβληθῶσιν εἰς φύλλα ξηρά;

— Μὲ τρομάζετε, δεσποίνις. Ἀλλὰ νομίζω ἐν τούτοις ὅτι ἔγεινε λόγος νὰ καταβληθῇ τὸ τίμημα δι' ἐπιταγῆς εἰς τὴν τράπεζαν.

— Καὶ ἡ κ. Δεσκλοβὲλ τί σκοπεύει;

— Περιμένει νὰ πωληθῇ τὸ Κερμάς. Ἄν τὸ πρᾶγμα γείνη, ὡς πιστεύω, ἡ μήτηρ μου θὰ χρειασθῇ ἓνα μῆνα τοῦλάχιστον διὰ νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ κάτω τὰς ὑποθέσεις της, καὶ ἄλλον τὸσον καιρὸν θὰ χρειασθῶ ἐγὼ διὰ νὰ τῆς εὔρω οἶκημα ἐν Παρισίαις.

— Ἐπειδὴ θὰ ἔχετε πολλὰς ἀσχολίας, νομίζω, ὅτι ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ ἐμπιστευθῆτε τὴν φροντίδα νὰ ζητήσω ἐγὼ κατοικίαν διὰ τὴν μητέρα σας. Θὰ κυνηγήσωμεν, ἡ Μίς Βιργινία καὶ ἐγὼ, ὅλα τὰ οἰκήματα ὅπου κρέμανται πινακίδες, καὶ θὰ ἔχετε σεῖς τὴν ἐκλογὴν. Ἡ κ. Δεσκλοβὲλ θὰ κρατήσῃ τὰ ἐπιπλά της;

— Ἐν μέρος μόνον, ἀρχετὸν, ὑποθέτω, διὰ τὴν μετρίαν κατοικίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ ἡ μήτηρ μου. Δὲν ἀποποιῶμαι, δεσποίνις, τὴν φιλόφρονα προσφορὰν σας. Σεῖς θὰ ἐκτιμῆσετε καλλίτερά μου τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ παρισινῶ οἰκήματος, καὶ ἡμεῖς θὰ σὰς ἀφείλωμεν περισσοτέραν εὐγνωμοσύνην.

— Σβύσατε αὐτὴν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ λεξικὸν σας, κ. Ἀλαῖν. Περί εὐγνωμοσύνης δὲν γίνεται λόγος μεταξὺ φίλων. Ἠξέυρετε, ὅτι ἐνίστε, ὅταν συλλογίζωμαι τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῇ ἡ μήτηρ σὰς ἀναχωροῦσα ἀπὸ τὴν Βρετάνην, μέμφομαι τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι χαίρω διὰ τὴν ἐδῶ μετὰβασιν της;

— Ἡ ἀγαθὴ σας φίλια, δεσποίνις, θὰ μετριάσῃ τὴν λύπην της. Περίεργος ἀληθῶς ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἀσχοῦσιν ἐπὶ τῆς καρδίας μας οἱ τόποι, τοὺς ὁποίους κατοικοῦμεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας, οἱ τόποι τῆς γεννήσεώς μας, ἡ καρδία οὕτως εἰπεῖν τῆς πατρίδος μας. Νομίζω, ἐγὼ ὅστις οὔτε ῥωμαντικὸς οὔτε καθ' ὑπερβολὴν αἰσθηματικὸς εἶμαι, ὅτι ἀρίνω ἐν μικρὸν μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου εἰς τὴν γωνίαν τῆς Βρετάνης, ὅπου ἐζησα τόσα εὐτυχῆ ἔτη. Ἡ ἰδέα ὅτι ξένοι χεῖρες

θὰ βεβηλώσουν διὰ τῆς ἀδιαφορίας των τόσας προσφιλεῖς ἀναμνήσεις, με θλίβει ὅσον καὶ τὴν μητέρα μου, καὶ ἠσθάνθη, ὅτε ἀνεχωρήσαμεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ εἶχα τὴν γενναιότητα νὰ ἐπιστρέψω καὶ πάλιν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

— Ποῖος ἤξέυρει; ἀπήντησεν ἡ Μαρκέλλα συγκεκνημένη. Ἡ ζωὴ εἶνε πλήρης ἀπροσδοκῆτων μεταβολῶν.

— ὦ, ὄχι! τὸ κατ' ἐμὲ ἀπεχαιρέτισα ὀριστικῶς τὸ γηραιὸν μου Κερμάς. Ἐπειδὴ δὲ δὲν φοβούμαι νὰ με περιπαίξετε, σὰς ἐξομολογοῦμαι ὅτι, ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μητρός μου, με ἤλθε νὰ κλαύσω.

— Ἀλαῖν! ἐφώνησεν ἀπὸ τοῦ ἀνδρῆρου ὁ κ. Δαρλεμῶν, δὲν ἔρχεσαι νὰ καπνίσῃς ἓνα σιγάρον; Ἡ σελήγη εἶνε μαγευτικὴ.

— Τί καλὴν ἐμπνευσιν εἶχεν ὁ πατήρ μου νὰ φωνάξῃ τὸν κ. Ἀλαῖν, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα εἰς τὴν Μίς Βιργινίαν. Ἦσθάνομην ὅτι παρ' ὀλίγον μ' ἐξέφευγε τὸ μυστικόν μου. Μίαν λέξιν ἀκόμη, καὶ δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ τοῦ κρύψω ὅτι τὸ ἀγαπητόν του Κερμάς μετέβαινε εἰς φιλικὰς χεῖρας. Θὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν ἐκεῖ, ἐλπίζω, καὶ ὄχι με πολλὴν λύπην. Ἀλήθεια, Μίς Βιργινία, πῶς σὰς φαίνεται;

— Ὁ πύργος τοῦ Κερμάς; Ἀσημονεῖτε, ὅτι δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ἐλάτε, τώρα κάμνετε ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖτε. Ὁ κ. Ἀλαῖν Δεσκλοβὲλ.

— Πολὺ εὐμορφὸς καὶ συμπαθητικὸς.

— Δὲν εἶχα καλὴν ἐμπνευσιν ν' ἀγοράσωμεν τὸ κτῆμα; Τὸ κατ' ἀρχὰς ἰδέα μου ἦτον νὰ βοηθῆσωμεν τὴν κ. Δεσκλοβὲλ. Τώρα δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πατήρ μου ἀπέκτησε βοηθὸν νοήμονα καὶ ἀφωσιωμένον, καί, ἐκτὸς τούτου, κτῆμα θαυμάσιον. Ἐγὼ τύχην ἀληθῶς, καὶ μ' ἔρχεται ὄρεξις, τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Βρετάνην, νὰ ρίψω τὸ δακτυλίδι μου εἰς τὸν ποταμὸν Ὀδέ.

— Περιμεῖνατε, ἀγάπη μου, πρῶτον νὰ ἐκλέξετε σύζυγον.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν συμβουλὴν, Μίς Βιργινία! Τότε θὰ ἦνε ἀνάγκη νὰ ἐξορκίσωμεν τὴν κακὴν τύχην! Ὅχι, ὄχι, πρέπει νὰ τὴν ἐξιλεώσωμεν πρὶν ἐνεργήσῃ.

Τὸ μέγα μυστικὸν ἤγγιζεν ἀναγκάτως εἰς τὸ τέλος του.

Μετὰ προηγουμένην συνεννόησιν ὠρίσθη ἡμέρα πρὸς ὑπογραφήν τοῦ συμβολαίου τῆς ἀγοραπωλησίας, καὶ ὁ Ἀλαῖν, ὅστις οὐδὲν ὑπόπτειεν, εἶδεν ἐκπληκτος ἐνώπιον του τὸν κ. Δαρλεμῶν, ὡς ἀντιπρόσωπον τῆς ἀνηλικίου θυγατρὸς του. Ἡ πρώτη του ὁρμή, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὑπῆρξεν αἰσθηματικὴ ταπεινώσεως. Ἡ ὑπερηφάνειά του κατεξανίστατο πρὸς τὸσαῦτας εὐεργεσίας. Ἀλλὰ κατώρθωσεν εὐτυχῶς νὰ τὴν καταστείλῃ,

κ' ηὐχαρίστησε τὸν κ. Δαρλεμὼν ὡς ἄνθρωπος ἐκτιμῶν τὴν ἀδρότητα, ἥτις εἶχεν ἐμπνεύσει τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην.

Μετέβη τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς Βιλλ-Δαβραί, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὴν Μαρκέλλαν ἀλλ' ἡ νεάνις, ὡσεὶ μαντεύσασα τὰς διαθέσεις του, τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα ἀπὸ τῶν πρώτων λέξεων.

— Σὰς εἰδοποιῶ, κ. Ἀλαίν, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα μέθοδος διὰ νὰ μαλλώσωμεν.

— Ἀλλά, δεσποινίς, πρέπει ἐν τούτοις νὰ σὰς εἰπῶ . . .

— Τίποτε, ἡ φεύγω.

— Σιωπῆ, Ἀλαίν, εἶπε τότε γελῶν ὁ κ. Δαρλεμὼν· δὲν γνωρίζεις εἰς ποῖον βαθμὸν φθάνει ἡ ἐπιμονὴ τῆς Μαρκέλλας. Εἶνε ἱκανὴ νὰ φύγῃ μὲ τὰ σωστά της. Φαντάσου δὲ νὰ τρέχωμεν ὅλοι κατόπιν της εἰς ὁδούς καὶ δρυμούς· θὰ ἦτο σκάνδαλον φοβερόν. Φύλαξε, φίλε μου, τὰς εὐχαριστήσεις σου, ἡ δὲν ἐγγυῶμαι τίποτε.

Ὁ Ἀλαίν ἠγαγκάσθη οὕτω νὰ σιωπήσῃ. Γράφων δὲ πρὸς τὴν μητέρα του, ἥτις ἦτο πάντοτε ἡ ἐμπιστὸς του, ἐξωμολογήθη τὴν πρώτην κακὴν ὁρμήν, ἥτις ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἐδέσποσε παντὸς ἄλλου αἰσθημάτων.

«Ὅταν τις συνείησε νὰ διῶν, τοῦ φαίνεται σκληρὸν νὰ λαμβάνῃ, ἀγαπητῆ μου μητὲρ, ἐγὼ δὲ ὑπῆρξα ἀρκετὰ ἀχάριστος, ὥστε νὰ θυμώσω κατὰ τῆς ἐρασμίας αὐτῆς κόρης, ἥτις μὰς ἐπιγνε διὰ τῆς γενναιότητός της. Μὴ ἐντρέπεσαι ὅμως διὰ τὸν υἱόν σου. Ἡ πλάνη του ὑπῆρξε σύντομος, καὶ οὐδεὶς, δόξα τῷ Θεῷ, τὴν ὑπόπτεισεν. Ὁ κ. Δαρλεμὼν εἶν' εὐγενέστατος ὡς ἡ κόρη του. Φαίνεται μᾶλλον αὐτὸς ὅτι μὰς ὀφείλει εὐγνωμοσύνην. Σὺ τοῦλαχιστον ἠμπορεῖς νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς ἐν πάσῃ ἀνέσει. Δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐπιβάλουν σιωπὴν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου».

Ἡ κ. Δεσκλοβὲλ ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν αὐτὴν μετὰ ποσαύτης ἐγκαρότου διαχύσεως καὶ τρυφερᾶς εὐγνωμοσύνης, ὥστε ἡ Μαρκέλλα συνεκινήθη βαθύτατα. Ἀνέγνωσε δὲ αὐτὴν πρὸς τὴν Μίς Λώμβεϋ ἥτις ἀνεφώνησε :

— Λαμπροὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ βρετανοὶ φίλοι σας, καὶ εἴσθε εὐτυχῆς ἀληθῶς ὅτι ἐπραγματοποιήσατε τόσον γρήγορα τὰ ὠραῖά σας σχέδια.

— Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν ἤμην τόσον εὐχαριστημένη. Τώρα Μίς Βιργινία, πρέπει νὰ τρέξωμεν νὰ τοὺς εὐρωμεν μίαν καλὴν κατοικίαν κατάλληλον καὶ εὐθνήν.

— Ἔχετε τόσῃν τύχην, ἀγαπητῆ μου, εἰς ὅτι ἐπιχειρεῖτε, ὥστε καὶ αὐτό, στοιχηματίζω, θὰ τὸ εὐρωμεν εὐθῶς.

Ἀληθῶς δὲ μετὰ μιᾶς ἐβδομάδος ἐρεύνας, ἡ Μαρκέλλα ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀλαίν τρεῖς διευθύνσεις οἰκημάτων πρὸς ἐξέτασιν. Ὁ δὲ νέος, συμφώνως πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῆς νεάνιδος, προὔτιμησεν ἕνα διάμεσον ὄροφον εἰς τὸ προάστειον

Ποασονιέρ, οὗτινος τὰ παράθυρα ἦνοιγον ἐπὶ ὠραίου κηπαρίου γεμάτου ἀπὸ ἡλιου.

Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ Ἀλαίν ἔλαθεν ἐκ Βρετανῆς τὰς ἀποστολάς τῆς μητρός του. Ἡ δὲ Μαρκέλλα, ἐπανελθοῦσα ἤδη εἰς Παρισίους, ἐπεστάτησεν εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἐπίπλων, καὶ ἀφου ἐκόσμησε πρῶτον τὸ οἶκημα μ' ὅσα ἄνθη εἶχεν ἀκόμη ἡ Βιλλ Δαβραί, ἐκήρυξεν ὅτι ἦτο χαριτωμένη κατοικία διὰ τὴν παλαιάν της φίλην, ἥτις ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΣΠΟΥΔΑΣΤΟῦ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

Δ'. (*)

[Συνέχεια ἴδε σελ. 135].

Ἔρωσ καὶ πείνα — Φιλολογικαὶ σκέψεις ἐν ὧρα πείνης — Γερμανὸς καὶ κτηνίατρος ἀκουσῶς — Πῶς ἐκδικοῦνται τὴν τύχην οἱ φύλακοι — Dom — Ὀλίγον ἱστορίας καὶ περιγραφῆς — Ἱστορικαὶ περὶ τοῦ Δόμου σημειώσεις — Wahlkappelle καὶ εἰκὼν Van Dyck—Römerberg, τελευταῖ στέφους αὐτοκρατόρων καὶ ἔρωτες Göthe—Römer καὶ Kaisersaal — Ὁ Göthe θαλαμηπόλος — Εἰκόνες καισάρων — Ἐκλογικὸς θάλαμος — Τὸ ὠρολόγιον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ φύλακος — Sic transit . . . ! Συμφωνία πρὸς τὸν ἀναγνώστην — Au revoir !

Μοὶ εἶνε ἄγνωστον ἂν ὁ ἔρωσ ἡ ἡ πείνα προηγῆθῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καὶ ἀπορῶ πῶς οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἐπεχειρήσῃ νὰ ἐξακριβώσῃ ποῖον ἦτο τὸ πρῶτον συναίσθημα ἡ αἴσθημα παρὰ τῷ Ἀδάμ, ἅμα τῇ ἐξεγέρσει του μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς πλευρᾶς. Ἀρὰ γε ἡ πείνα ἡ ὁ πρὸς τὴν Εὐαν ἔρωσ; Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε ἀνάξιον προσοχῆς. Διότι ἡ μὲν πλειονότης τῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν ἀπὸ αἰῶνων ἀποφαίνεται, ὅτι ὁ ἔρωσ κυβερνᾷ τὸν κόσμον τοῦτον, ἡ δὲ πρακτικῆ, ἐὰν ἠρωτάτω, θ' ἀπεκρίνητο, ὅτι ἡ πείνα, ἂν μὴ πάντοτε, πολλάκις ὅμως, ἀφῆκε τὸν ἔρωτα νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ὡς ὁ Ἀγῆσιλαος τοὺς νόμους τῆς Σπάρτης.

Εἰς τοιαύτας σκέψεις περιεπλάκην μόλις ἡ ὠραία Ἀγγλὶς παρέκαμψε τὴν ὁδόν. Διότι ἀντὶ ν' ἀκούσω τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας μου καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω, ὑπήκουσα εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ στομάχου μου καὶ ἐζήτησα τὴν συντομωτάτην πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον ὁδόν, λησμονήσας τὸ ἰδεωδὲς μου ἐκεῖνο εἰς μίαν στιγμὴν. Ὁ ἵπποσιδηρόδρομος διερχόμενος πρὸ ἐμοῦ παρουσιάσθη μοι ὡς τὸ προσφορώτερον, ἅμα δὲ κ'

(*) Σ. τ. Δ. Ἐνεκα ἀσθενείας τοῦ γράφοντος τὴν σειράν τῶν ἄρθρων τούτων ἡ δημοσίευσίς αὐτῶν εἶχε διακοπῆ ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Καθ' ὅσον ὅμως ἕκαστον ἄρθρον ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς τι καὶ ἀπὸ τοῦ προηγουμένου ἀνεξάρτητον, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς περιγραφὰς, ἡ Διεύθυνσις ἔκρινεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δημοσίευσιν, ἄνευ βλάβης τῆς διηγήσεως ἐκ τοῦ παρεμπεσόντος διαστήματος.